

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν 'Αθήναις
'Οδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

'Εν Ἀθήναις, 24 Ἀπριλίου 1904

'Ετος 26^{ον}—Ἀριθ. 18

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Καὶ ἀληθῶς, μὲ τὴν λεπτολόγον ἀκρίβειαν καὶ τὸν ζήλον τὸν ὁποῖον ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ Ὀυάγγας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἀρέσῃ εἰς ἄνθρωπον τότεν ἀφελὴ τὴν καρδίαν, ὅσον ἦτο ὁ οἰκονόμος τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Λοιπὸν ὁ Μέντωρ μας ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν καμαρωτόν του. Τοῦ εἶχε δεῖξῃ τὴν θέσιν τῶν διχοφύων σκευῶν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τὴν θέσιν τῶν ρούχων τοῦ εἰς τὴν καμπίναν του. Ἔλεγε δὲ μὲ τὸν νοῦν του ὅτι, ἂν τον ἐπιανεν ἡ θάλασσα—καὶ αὐτὸ ἦτο κάπως ἀπίθανον, διότι εἶχε δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχήν του εἰς τὸν διάπλου ἀπὸ Βριστόλης εἰς Κουϊνστάουν, —ὁ Ουάγγας θὰ τον ἐπεριποιεῖτο ὅπως ἔπρεπε. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ τῶρα ἐλογάριαζε τί φιλοδώρημα νὰ του δώτῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς προθυμίας του.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, συνομιλῶν μὲ τὸν Ουάγγαν καὶ θέλων νὰ μάθῃ ὅ,τι ἐσχέτιζτο μὲ τὸν «Γοργὸν» καὶ τὸ πλήρωμά του, ὁ κ. Πάττερσων ἔλαβε λόγον καὶ διὰ τὸν ἀρχιπειρατὴν. Εὐρίσκε τὸν «κυβερνήτην» — ἔτσι τὸν ἔλεγε, — λιγὰκι ψυχρὸν καὶ ἐπιφυλακτικόν, καὶ καθέλου ὀμιλητικόν.

— Πολὺ σωστά το παρετήρησατε, κύριε Πάττερσων, ἀπήντησεν ὁ Ουάγγας. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι αὐτὰ εἶνε σπουδαῖα προτερήματα διὰ κάθε ναυτικόν. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων κυττάζει τὴ δουλειά του, καὶ τίποτε ἄλλο γινώρίζει τί εὐθύνην ἔχει, καὶ δὲν συλλογίζεται παρὰ πῶς νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει τὸ καθήκον του. Θά τον ὀρῇτε τί ἀξίζει, ἂν μας τύχῃ καμμιά κακοκαιρία! Εἶνε ὁ

καλλίτερος καπετάνιος τοῦ ἐμπορικοῦ μας ναυτικοῦ, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ καὶ πολεμικὸ πλοῖον σὺν νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἐξοχώτατος πρῶτος λόρδος τοῦ Ναυαρχείου...

— Δίκαίτοι λοιπὸν εἶνε οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὑποίους ἔχομεν ἀκούσῃ δι' αὐτόν, Ουάγγα, — ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων. Ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν μας, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρον κυρίαν Σέϋμουρ, ἐμάθαμεν τί ἤξιζεν ὁ πλοίαρχος Πάξτων, αὐτὸς ὁ Θεὸς, δὲν θὰ εἶπω ἐκ μηχανῆς, ἀλλ' ὁ Θεὸς

τῆς μηχανῆς, τῆς θυμαστῆς μηχανῆς, ἥτις καλεῖται πλοῖον καὶ ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀνθίσταται εἰς ὅλην τὴν θάλασσαν τὴν μανίαν!

Ἀλλὰ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη ὁ κ. Πάττερσων, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ καμαρωτὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐννοοῦσε τελείως τὴν ρητορικὴν τοῦ φρασσεολογίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη τὴν ἐστόλιζε μὲ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ἀποροθέγματα. Δι' αὐτὸ ἀνεξάντλητα ἦσαν τὰ ἐγκώμιά του διὰ τὸν Ουάγγαν, καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος διὰ νὰ μὴν τα πιστεύουν οἱ νεαροὶ τοῦ συντα-

ξειδιῶται.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν ὅσον καὶ τὸ πρόγευμα πλήρες εὐθυμίας, καὶ τὰ παρατεθέντα φαγητὰ ἐπίσης ἀξιόλογα. Νέα λοιπὸν ἐγκώμια ἠκούσθησαν διὰ τὴν τέχνην τοῦ μαγείρου Ρανυᾶ Κῶφ, καὶ αἱ ὁμηρικαὶ λέξεις πόσις καὶ ἐδὴ τὺς ἐξέφυγον πάλιν τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων τοῦ κ. Ὀρατίου Πάττερσων.

Σημειώσατε ὅμως ὅτι, παρὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀγαθοῦ οἰκονόμου, ὁ Τωνῆς Ρενῶ συχνὰ ἄφινε τὸ φαγητόν του καὶ ἔτρεχεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου οἱ ναῦται κατεγίνοντο εἰς τὰ ἔργα των. Τὴν πρώτην φορὰν ἐπῆγε διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἂν ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο εἰς τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν, τὴν δευτέραν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἐδυνάμουνε ἡ ἔπεφτε, τὴν τρίτην διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἄρχισαν αἱ προετοιμασίαι τοῦ ἀπό-

«Μὲ ἓνα τεναγμόν τοῦ ἱεργάτου...» (Σελ. 138, στήλ. γ'.)

πλου, τὴν τετάρτην διὰ τὴν ὑπενθυμίσθη εἰς τὸν πλοῖαρχον τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως διὰ τὴν γυρίσιν καὶ αὐτοὶ τὸν ἐργάτην.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τωνῆς Ρενώ ἔφερε πάντοτε εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἀνυπόμονοι. Ὁ «Γοργὸς» ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ χωρὶς ἄλλην ἀναβολήν, ὅχι ὅμως πρὸ τῆς ἐβδόμης καὶ ἡμισείας, ὅταν πλέον θὰ ἔστρεφεν ὀπίσω τὸ ρεύμα τῆς παλιρροίας καὶ ἡ ἄμπωτις ταχέως θὰ τον ἔφερε πρὸς τὸ πέλαγος.

Εἶχαν λοιπὸν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ φάγουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των οἱ ἐπιβάται, χωρὶς νὰ κατεβάσῃ ἀμάσσητον τὸ φαγητόν, — καὶ φυσικὰ χωρὶς νὰ κάμνουν τὸν κ. Πέττερσον ν' ἀδμονῇ. Ὁ κ. οἰκονόμος ὅχι μόνον τὰς ἰδικὰς του υποθέσεις διηύθυνεν ἄριστα, ἀλλὰ καὶ τὰς υποθέσεις τοῦ στομάχου του ἔτρωγε μὲ συνετὴν βραδύτητα, μὲ μικρὰς μπουκίτσας, ἐπὶ μικρὰς γουλιτσεῖς, κ' ἔφροντιζε πάντοτε νὰ μασσᾷ καλὰ τὰ φαγητά, πρὶν τα ἀφίσῃ νὰ ὀλισθήσῃ εἰς τὸν μυομεμβρανώδη ἀγωγὸν τοῦ φάρυγγος.

Καὶ συχνὰ ἐπανελάμβανε πρὸς γυνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς:

— Εἰς τὸ στόμα ἔλαχεν ὁ κληρὸς τῆς πρώτης ἐργασίας. Τὸ στόμα ἔχει δδόντας πρὸς μάσησιν, ἐνῶ ὁ στόμαχος δὲν ἔχει. Ἄν τὸ μὲν στόμα συντρίβῃ καὶ συνθῇ, ὁ δὲ στόμαχος χωνεύῃ, ἡ ζωικὴ οἰκονομία εὖ ἔχει.

Πολὺ σωστά! καὶ τὸ μόνον παράπονον τοῦ κ. Πέττερσον ἦτο ὅτι οὔτε ὁ Ὁράτιος οὔτε ὁ Ἀνακρέων, οὔτε ὁ Ἡσίοδος οὔτε ὁ Ὀβίδιος, οὔτε κανεὶς ἄλλος ποιητὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς ἀρχαιότητος εἶχον συντάξῃ εἰς στίχους τὸν ὑγιεινὸν ἀφορισμὸν του...

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, προέπειν εἰς ὑγίαν τοῦ πλοῖαρχου Πάξτων, ἐκφράσας συγχρόνως τὴν λύπην του, διότι δὲν τον ἔβλεπε προσεδρεύοντα εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ Νίλς Χάρμπε ἀφ' ἑτέρου ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ μὴ τοὺς λείψῃ ἡ ὄρεξις εἰς ὅλο τὸ ταξίδι.

— Καὶ διατί νὰ μας λείψῃ ἡ ὄρεξις; ἀντέκρουσεν ὁ Μέντωρ, ὁ ὅποιος εἶχε ζωηρεύσῃ λιγάκι μ' ἓνα ποτήρι πορτογαλλικοῦ κρασιῦ. Μήπως δὲν θὰ μὰς τὴν ἀνανεὸν διαρκῶς ἡ ἀλμυρὰ αὔρα τῶν ὠκεανῶν;

— Ε, ε! εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ τὸν ἐκύτταξεν εἰρωνικὰ δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ναυτιάν;

— Μπα! εἶπεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ἅμα φέρῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά της, περιᾶ ἁμέσως.

— Ἀλλως τε, παρετήρησεν ὁ Ἀλβέρτος Λουβεν, δὲν ἐξηκριβώθη ἀκόρη, ἂν τὸ καλλίτερον μέσον νὰ μὴ σε πιάσῃ ἡ θάλασσα, εἶνε νὰ ἔχῃς τὸ στομάχι ἄδειο ἢ γεμάτο...

— Ἀδελφ... ἐβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

— Γεμάτο... διεκήρυξεν ὁ Ἀξέλ Βίκμπαρν.

— Νεαροὶ μου φίλοι, παρενέβη λέγων ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον, πιστεύετε τὴν γεροντικὴν πεῖράν μου; τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ συνειθίζῃ κανεὶς μὲ τὰς παλινδρομικὰς κινήσεις τοῦ πλοῖου. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἀληθῶς ἐκάμαμεν κατὰ τὴν διάπλουν ἀπὸ Βριστόλης εἰς Κουίνσταουν, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον κανένα φόβον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν! Ἄμα συνειθίσῃ κανεὶς, τετέλεσται! Τὸ πᾶν εἶνε ἡ συνήθεια εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κάτω κόσμον!

Ἦτο προφανὲς ἡ σοφία ἐνσαρκωμένη αὐτοῦ ὁ ἀπαράμιλλος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἐπρόσθεσε:

— Ἀληθινὰ, νεαροὶ μου φίλοι, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ἓνα παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς ἐπίρρωσιν τῆς δοξασίας μου...

— Ἀναφέρτε το! ἀνέκραξαν ἐν χορῷ ὅλοι οἱ ὁμοτράπεζοι.

— Μάλιστα, θὰ το ἀναφέρω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πάττερσον, ἀνακαθίζων καὶ ρίπτων ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν. Ἐνας σοφὸς ἰχθυολόγος, τοῦ ὁποῖου λησμονῶ τώρα τὸ ὄνομα, ἔκαμε διὰ τὸ ζήτημα τῆς συνήθειας ἐν πείραμα πειστικώτατον εἰς τὰ ψάρια. Εἶχε ἰχθυοτροφεῖον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἰχθυοτροφεῖον ἓνας κυπρίνος ἐπεριούσεν ἀμέριστος τὴν ζωὴν του. Μίαν ἡμέραν ὁ εἰρημένος σοφὸς ἐσκέφθη νὰ συνειθίσῃ τὸν εἰρημένον κυπρίνον νὰ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ. Τὸν ἐβγάλε ἀπὸ τὸ ἰχθυοτροφεῖον, ὀλίγα δευτερόλεπτα κατ' ἀρχάς, ὀλίγα λεπτά ἀκολούθως, ὀλίγας ὥρας ἔπειτα καὶ ἔπειτα ἡμέρας, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους τὸ ἐξυπνα ψάρι ἐσυνείθισε ν' ἀναπνέῃ εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον! εἶπεν ὁ Μάγνος Ἀνδρῆς.

— Ἀνοφέρω γεροντότα, καὶ τὰ γεροντότα αὐτὰ εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀκριβῆ, ἐβεβεβαίωσεν ὁ κ. Πάττερσον.

— Τότε, παρετήρησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, δυσπιστῶν ἀκόρη, μὲ ἀνάλογον μέθοδον ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ νὰ ζῇ μέσα στὸ νερὸ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπειράκις πιθανόν, φιλοτατέ μου Λουδοβίκε.

— Ἀλλά, ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, εἶνε δυνατόν νὰ μάθωμεν τί ἀπέγινεν αὐτὸς ὁ σπουδαῖος κυπρίνος;

— Ζῇ ἀκόμα;

— Ὁχι, ἀπέθανε ἀφοῦ ἐχρησιμοποιοῦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐξοχὸν πείραμα, κα-

τέληξε λέγων ὁ κ. Πάττερσον ἀπέθανε τυχαίως, καὶ αὐτὸ εἶνε ἴσως τὸ περιεργότερον ἀπ' ὅλα... Μίαν ἡμέραν ἐξανάπεσε ἀπὸ ἀπροσεξίαν μέσα στὸ ἰχθυοτροφεῖον καὶ ἐπνίγη!... Χωρὶς αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, ἡμπεροῦσε νὰ ζήσῃ ἐκκεντρικὸν τὸ ὑλάχιστον, ὅπως οἱ ἄλλοι κυπρίνοι!...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠκούσθη τὸ προσταγμα:

— Ἀπαντες εἰς τὸ κατὰστρωμα!

Ὁ Χόρρης Μάρκελ μὲ τὴν διαταγὴν αὐτὴν διέκοψε τὸν Μέντωρα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπισφραγισθῇ μὲ ζητωκραυγὰς ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν ἡ ἀληθοφανὴς ἱστορία του. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας δὲν ἐννοοῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν μανούβραν τῆς ἀπάρσεως.

Ὁ ἄνεμος εἶχε στρώσῃ καὶ ἔπνεεν ἐλαφρὰ καὶ κανονικὰ ἀπὸ τὰ βορειανατολικά.

Τέσσερες ναῦται εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὸν ἐργάτην, ἐτοιμοὶ νὰ τον στρέψουν, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐπίασαν τὴν ἀνὰ ἐλπίδα νὰ τοὺς βοηθήσουν. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἀφ' ἑτέρου καὶ ναῦται ἔλυναν καὶ ἐμολαρίζαν τὰς γάμπας, τοὺς πασπαίλους, τοὺς φλόκους καὶ τὰ μεγάλα πανιά, διὰ νὰ ἱσάσῃ οὐκ ἐπείτα τὰς κεραίας καὶ νὰ κατάρουν τα πανιά μόνις ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἄγκυρα, — ὡς ἐξηγεῖτο εἰς τοὺς συμμαθητάς του ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Σάλπα! διέταξε μετ' ὀλίγον ὁ Χόρρης Μάρκελ.

Μὲ ἓνα τιναγμὸν τοῦ ἐργάτου, ἀπεσπάρθη ἡ ἄγκυρα ἀπὸ τὸν βυθόν, ὀλίγαι δὲ στροφαὶ τὴν ἀνεβίβασαν ἕως τὴν ἐπιώτιδα τῆς.

— Ἰσσία τὰ πανιά! διέταξεν ὁ Χόρρης Μάρκελ.

Καὶ μετ' ὀλίγον:

— Βάλτε πλῶρη στὸ γαρμπή!

Ὁ «Γοργὸς» ἐπὶ φῶρα καὶ ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ὅρμον τοῦ Ρέμπερτς, ἐνῶ οἱ νεαροὶ ἐπὶ βῆματι του ὑψοναν τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν χαίρειτοντες αὐτὴν μὲ ζητωκραυγὰς.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον εὐρίσκειτο τότε κοντὰ εἰς τὸν Χόρρη Μάρκελ, ἐμπρὸς εἰς τὴν πυξιδόθηκην. Καί, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀρτίστη ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο ταξίδι, ἔκρινε καλὸν νὰ εἰπῇ:

— Μεγάλο κοὶ καρποφόρον ταξίδι, πλοῖαρχέ μου. Χάρης εἰς τὴν ἡγεμονικὴν μεγαλοδωρίαν τῆς κυρίας Κητλεν Σέϋμουρ, θέλει προσπορίσῃ εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς ἑπαθλὸν ἐπτακοσίων λιρῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου μας ἀπὸ τὴν νῆσον Βαρβάντ!

Ὁ Χόρρης Μάρκελ δὲν εἶχεν οὔτε ἰδεάν δι' αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν κ. Πάττερσον, καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ ὥρα ἦτον ὀκτώμισι. Οἱ ἐπιβάται ἐβλεπαν ἀκόρη τοὺς φάρους τοῦ λιμένος Κινσαιήλ καὶ τοῦ ὁρμου Κορρακίλλυ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, πλησιάζας τὸν Χόρρη Μάρκελ, εἶπε:

— Λοιπὸν, ἀπόψε;...

— Οὔτε ἀπόψε, οὔτε ἄλλη βραδυὰ τοῦ πηγαιμοῦ! ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεργάτης. Οἱ ἐπιβάται μας θ' ἀξίζουσιν ὁ καθένας ἐπτακόσους λίρες παραπάνω στὸν γυρισμὸ!

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΛΟΡΙΖΕΛ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΔΙΒΑΡΙΟΣ ΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀποιοις μικρὸς μου φίλος, ὁ ὅποιος ἤκουσεν ὅτι ὁ Φλοριζέλ ἔχει βιολί πρώτης τάξεως, ἓνα Στραδιβάριον ἀξίας πολλῶν χιλιάδων φράγκων, μὲ ἠρώτησε τί θὰ πῇ Στραδιβάριος. Τοῦ ἀπήντησα, ὅτι

ἔτσι ὀνομάζονται τὰ παμπάλαια ἐκεῖνα βιολιά, τὰ ὁποῖα κατεσκευάζεν ἓνας περίφημος ὀργανιστοὺς τῆς Κρεμόνας, ἀκμάσας σὺ χίλια ἐξήκοσι τόσα, καὶ φέρων τὸ παράξενον ὄνομα Stradivarius.

Ὁ μικρὸς μου φίλος ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν καὶ ἀπόρησε πολὺ. Στὰ χίλια ἐξήκοσι τόσα; Τότε τὸ βιολί τοῦ Φλοριζέλ εἶνε σχεδὸν... τριακοσίων ἐτῶν! Πῶς;... ἓνα τόσῳ παλαιὸν ὄργανον εἰμπορεῖ νὰ διατηρῇ τὴν φωνὴν του καὶ νὰ χρησιμοποιοῖται ἀκόρη;

Τοῦ ἐξήγησα τότε, ὅτι ὅσον παλαιότερον τὸ βιολί, τόσο καλλιτέραν φωνὴν ἀποκτᾷ, καὶ δι' αὐτὸ ἓνα βιολί τοῦ Στραδιβάρου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐποχὴν του, ὅσον τέλειον καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἐπωλεῖτο ἀκριβώτερον ἀπὸ τὰ σημερινά, — σήμερον στοιχίζει εἴκοσι, τριάντα καὶ πενήντα χιλιάδες φράγκα. Ἐπίσης ἀκριβώτατα πωλοῦνται καὶ παλὰ βιολία ἄλλων κατασκευαστῶν, ὀλιγότερον περιφημῶν ἀπὸ τὸν Στραδιβάριον τῆς Κρεμόνας.

Ὁ μικρὸς μου φίλος ἔμεινεν ὀλίγην ὥραν σκεπτικός, καὶ ἔπειτα ἐπρόφερε τὸ ἐξῆς πρᾶδόξον συμπέρασμα:

— Ὁ Φλοριζέλ καὶ τὸ βιολί του, μοῦ εἶπεν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν, ἀποτελοῦν τὴν μεγαλητέραν ἀντίθεσιν. Ἐνα

βιολί γέρεκο εἰς τὰ χέρια ἐνὸς παιδιοῦ! Ἀρὰ γὰρ αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις κάμνει ὀλην τὴν ἀρμονίαν;... Σὰς ἐρωτῶ, διότι ἔχω ἀκούσῃ ὅτι εἰς τὴν μουσικὴν, τὰ ἀντιθέτα ἀποτελοῦν ἀρμονίαν. Ὁπως δὴ ποτε βιολί, ὅτι ἓνα βιολί ἐκτιμᾶται καὶ ἀκριβόπληρυνεται τόσο περισσότερον, ὅσο μεγαλύτερον εἶνε κατὰ τὴν ἡλικίαν; ἀπεναντίας ὅμως ἓνας μουσικός, τόσον περισσότερον θυμάζεται καὶ χειροκροτεῖται, ὅσον εἶνε μικρότερος. Ἄν ὁ μικρὸς Φλοριζέλ εἶχεν, ὅχι βέβαια τὴν ἡλικίαν τοῦ βιολιοῦ του, ἀλλὰ δέκα ἢ δεκαπέντε χρόνια παραπάνω, θὰ ἔκαμε τόσον θόρυβον; Δὲν ὑπάρχουν ἀρὰ γὰρ μουσικοὶ τριάντα καὶ σαράντα χρόνων, ποὺ παίζουν βιολί ἢ συνθέτουν κομμάτια καλλίτερα ἀπὸ τὸν Φλοριζέλ; Ἀλλὰ νὰ ποῦ αὐτοὶ δὲν ἀκούονται τόσο καὶ οὔτε κερδίζουν τόσα. Τί λέτε καὶ σεις;

Ὁμολόγησα ὅτι ἡ παρατήρησις τοῦ μικροῦ μου φίλου δὲν ἐστερεῖτο εὐφύας καὶ εἶχε κάποιαν ἀλήθειαν. Ὁ Φλοριζέλ, — ὁ ὅποιος κατ' αὐτὰς ἐπεσκέφθη καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔδωκε δύο-τρὶς συναυλίας, — ὅχι μόνον κερδίζει ἀπειρά, ἀλλὰ καὶ ἀπολαμβάνει ἐξαιρετικῶν ὅλων τιμῶν. Εἶνε ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁ φίλος ποιητῶν, συγγραφέων, πριγκίπων, βασιλέων καὶ βασιλισσῶν. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας προστεκλήθη καὶ ἔπαιξεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐνώπιον ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἡ Βασίλισσα καὶ αἱ

Πριγκίπισσοι τὸν ἐβίβησαν. Τὰ καλλίτερα τοῦ παιγνιδίου τοῦ τα ἐχάρισεν ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, ἡ Κάρμεν Σύλβα. Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ ἔχει γράψῃ μίαν τρυφερωτάτην σελίδαν ὁ Πιερ Λοτί, ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεύς. Παντοῦ τὸν περιμένουν περιποιήσεις, δῶρα, θωπεῖαι, φιλήματα, χρῆματα καὶ δόξα. Ὀλίγοι μεγάλοι μουσικοί, — καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν, — εἶνε σήμερον δημοφιλέστεροι καὶ εὐτυχέστεροι τοῦ δωδεκαετοῦς αὐτοῦ βιολιστοῦ καὶ συνθέτου. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται πρῶτον καὶ κύριον εἰς τὴν ἡλικίαν του, πρὸς τὴν ὁποῖαν συγκρινόμενα ἁμέσως τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα τοῦ παλαιοῦ, — ὁ Φλοριζέλ εἶνε μουσικός, ἐκτελεστής, συνθέτης, διευθυντὴς ὀρχήστρας, ποιητὴς, μυθιστοριογράφος, σκακιστής... καὶ τί δὲν εἶνε! — φρίνουνται μεγάλα, πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ὅτι εἶνε πραγματικῶς, καὶ αὐτόχρονα κατὰ πλῆκτικα.

Εἶνε καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰς προνομίας τῆς ὀρέξεως, τῆς χρυσοῦς παιδικῆς ἡλικίας. Κάθε προτέρημα, καθὼς δῶρον φυσικόν, τὸ ὁποῖον εἰς ἓνα μέγαλον θὰ παρήρχετο ἴσως καὶ ἀπαρτήρητον, εἰς ἓνα παιδί κάμνει ἐντύπωσιν μεγάλην καὶ θυμωζέται ὡς κάτι τι σπάνιον καὶ υπερφυσικόν. Φαντασθῆτε τώρα τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὅταν τὸ φυσικὸν αὐτὸ δῶ-

ρον εἶνε καὶ πράγματι σημαντικόν, ὅπως τὸ δῶρον τοῦ Φλοριζέλ. Διότι, — καὶ εἰς αὐτὸ ἴσως ἔχει ὀλίγον ἄδικον ὁ μικρὸς μου φίλος, — ὅλοι ἐσοὶ ἤκουσαν τὸν Φλοριζέλ, ἀνωμολόγησαν ὅτι ὁ γέροντος Στραδιβάριος κάμνει θαύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ παιδιοῦ, θαύματα, τὰ ὁποῖα ὀλίγοι μὰ πολὺ ὀλίγοι γηραιοὶ μουσικοὶ εἶνε σήμερον ἐκτελέσαντες. Καὶ ἂν ἀπὸ τὸ παῖξιμο τοῦ Φλοριζέλ λείπῃ ἀκόρη ἡ βαθύτης τοῦ αἰσθηματος, τὴν ὁποῖαν μόνον ἡ κάπως προχωρημένη ἡλικία εἰμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ, ἀλλ' εἶνε καταπληκτικὴ ἡ δεξιότης καὶ ἡ εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἐκτελεῖ κομμάτια, ἐπιτηδες γραμμένα δι' ἀριστοτέχνους τοῦ βιολιοῦ, κομμάτια ἀπείρως δύσκολα, ἱκανὰ ν' ἀπελπίσουν καὶ... τοὺς γεροντοτέρους.

Ἡ πρόωρος δόξα τοῦ Φλοριζέλ ὀφείλεται λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν του ἀλλ' ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν τέχνην του, — τέχνην, τὴν ὁποῖαν, διὰ τὰς τελειοποιήσεις, δὲν ἤρκεσθαι μόνον εἰς τὸ φυσικὸν τοῦ δῶρον, ἀλλὰ καὶ ἐκοπίασε πολὺ. Ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ τον μιμηθοῦν εἰς ὅλα, ἄς τον μιμηθοῦν τοῦλάχιστον εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο, καὶ ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν ὅτι ὁ Φλοριζέλ, διὰ τὰς φθῆσιν ἕως ἐδῶ ποῦ ἔρθε, εἶχε τὴν θάλῃσιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν νὰ μελετᾷ, — νὰ μελετᾷ, μ' ἐννοεῖται; — δῶδεκα ὥρας τὴν ἡμέραν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 132)

— Μὰ... ἐτρώγατε μέσα στὸ καράβι σας καὶ παγωτά, μπάρμπα-Μανώλη; ἠρώτησεν ὁ Κωστάκης.

— Μὰ... βέβαια, ἅμα ἔδινε τραπέζι ὁ καπετάνιος. Μία φορὰ ποῦ εἶχε τραπέζι ἓναν ἄλλον καπετάνιο, ξέρεις τί παγωτὰ ἐφάγαμε; Ὁ Ἀσπροχιονάτος μὲ ἐπάσσαρε τότε λιγάκι μυστικὰ μὲ τὴν κουτάλα τῆς σούπας γιὰ νὰ το δοκιμάσω. Καὶ ἦτον παγωτὸ πρώτης τάξεως σὲ βεβαιῶ, καὶ ἤμουν βέβαιος πῶς καὶ ὁ Τρίκκ-Τρούκας καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου θὰ ἐγλυφαν τὰ δάχτυλά των, ἅμα θὰ ἔτρωγαν τέτοιο παγωτὸ.

« Εἶπα λοιπὸν στὸν Τράκκ-Τρούκα: « — Εἶμαι βέβαιος, καὶ σὰς το δίνω ἐγγράφως, ὅτι ἅμα ἡ Ἐνδοξότης σας προσφέρει στὸν ἀρχηγὸ τῶν νήσων Τούκα-Κάου παγωτὸ κρέμα-βανίλλια, σὰν αὐτὸ ποῦ φτιάχνει ὁ Ἀσπροχιονάτος, ὁ ἐχθρὸς σας καὶ καλεσμένος σας θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐνίκηθηκα.

« — Λοιπόν θέλω νά μου κάμη πα-
γωτό· και νά κάμη τόσο πολύ, ώστε νά
φάγη και νά χορτάση ὅλος ὁ λαός μου.

« — Κ' ἐσύ τί θά μας δώσης γιά
πληρωμή τοῦ κόπου μας;

« — Ὅ, τι θέλετε.

« — Μᾶς δίνεις μιὰ βάρκα νά γυρί-
σωμε στήν πατρίδα μας;

« — Σᾶς δίνω.

« — Σύμφωνοι λοιπόν;

« — Σύμφωνοι. Νά! τὸ χέρι μου!

« Καί μου ἐστρίψε τὸ χέρι μου στή
χεροῦκλά του.

« Πρέπει τώρα νά μᾶθης, κύριε
Κωστάκη, ἓνα πράγμα: καταμεσῆς
σ' ἐκεῖνο τὸ νηπὶ ἦτον ἓνα πολὺ ὕψηλὸ
βουνὸ μὲ χιόνια καὶ πάγους. Τὸ πρῶτ'
λοιπὸν τῆς ἡμέρας που εἶχε προσδιο-
ρισθῇ διὰ τὸ τραπέζι, ὁ ἀρχιμάγειρας κ'
ἐγὼ ἀνεβαίνομε στὸ βουνό, μὲ μασέλλα
καὶ καλάθια, καὶ τα γεμίζομε μὲ πάγο
καὶ μὲ χιόνι. Εἴχαμε φροντίσει ἀπὸ τὴν
παραμονή, κ' ἐκόψαμε δύο κούτσουρα
μπαμποῦ, τὸ ἓνα χοντρὸ καὶ τὸ
ἄλλο ἀκόμα πιὸ χοντρὸ, σὰν δύο βάζα
μεγάλα, τὸ ἓνα κάπως μεγαλύτερο
ἀπὸ τὸ ἄλλο, κ' ἐμπαινε τὸ μικρότερο
μέσα στὸ μεγαλύτερο, — διότι πρέπει
νὰ ξεύρης ὅτι ὁ κορμὸς τοῦ μπαμποῦ
εἶνε κούφιος ἀπὸ μέσα κ' ἔχει χωρί-
σματα, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἄνθρωποι
ἐκεῖνου τοῦ τόπου κόβουν ἓνα
κομμάτι μπαμποῦ καὶ τὸ
κάμνουν κουβὰ γιά
νὰ κουβαλοῦν νερό.

« Ἀρχισα νά γυρίσω αὐτὴ τὴ μηχανή. » (Σελ. 140, στήλ. 6'.)

« Ἐγεμίσαμε λοιπὸν τὸ μικρότερο
ἀπὸ τὰ δύο βάζα, — καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἤ-
τον ἀλήθεια μεγάλο σὰν βαρελάκι, — τὸ
ἐγεμίσαμε λοιπὸν μὲ γάλα τῆς κατσίκας,
καὶ μὲ τὸ γάλα ἀνακατώσαμε αὐγὰ τῆς
χελώνας, ὅσα ἤμπορέσαμε κ' ἠύραμε·
ἐβάλαμε καὶ ζουμί ἀπὸ ζαχαροκάλαμο
καὶ ἔξ' ἐφτά φλοῦδες βανίλλια... »

« Ἀ! μὰ θὰ ἦταν πολὺ ὠραῖο! εἶπε
ὁ Κωστάκης. Ἔτσι κάμνει κ' ἡ μαγεί-

ριστά μας τὴν κρέμα· μόνον που δὲν ἔχει
ζαχαροκάλαμο καὶ αὐγὰ τῆς χελώνας·
καὶ βάζει ζάχαρι ἀπὸ τὸν μπακάλη
καὶ αὐγὰ τῆς ὀρνίθας.

« Μὰ βέβαια! μπορεῖ ὁ καθένας νὰ
ἔχη ζαχαροκάλαμο καὶ χελώνες; εἶπε
μὲ πολὺ καμάρι ὁ μπάρμπα - Μανώλης.
Ἀφσέ με ὅμως, σὲ παρακαλῶ, νὰ πῶ
τὴν ἱστορία μου. . .

« Ἀμ' ἐγέμισε ὁ μικρὸς κουβὰς μὲ
ὅλα αὐτὰ που σου εἶπα, ἐβάλαμε χιόνι
καὶ πάγο μ' ἐπεκεῖτι μέσα στὸν με-
γάλο, ἐβάλαμε μέσα καὶ τὸν μικρὸ, ὅ-
που εἴχαμε στερεώσῃ ἓνα μακρὺ-μακρὺ
μπαστούνι, κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ γυρίζω
αὐτὴ τὴ μηχανή που ἐμοιαζε σὰν ἐργά-
της καραβιοῦ, κ' ἐγύριζα κ' ἐγύριζα,
τόσο που ἐκόλλησε ἡ φανέλλα μου στήν
πλάτη μου, ἐνῶ ὁ ἀρχιμάγειρας ὅλο κ'
ἔρριχνε μέσα στὸν μικρότερο κουβὰ γά-
λα, χιόνι, ζαχαροκάλαμο καὶ βανίλ-
λια. . . »

« Καὶ τότε;

« Καὶ τότε ὅλα αὐτὰ ἀνακατώθηκαν
κ' ἐγιναν ἓνα· καὶ ὕστερα, ἐξ αἰτίας τοῦ
πάγου, ὅλα αὐτὰ ἐπάγωσαν κ' ἐγιναν
σκληρὰ σὰν
πέτρα.

« Καὶ ὕ-
στερα;

« Ὑστε-
ρα, ἐδοκιμά-
μασε τὸ πχ-
γωτό, ὁ Ἀ-
σπροχιονάτος
κ' ἐγώ.

« Καὶ θὰ
ἦταν ὠραῖο,
βέβαια. . .
Διότι τὸ πα-
γωτὸ κρέμα-
βανίλλια εἶνε
πολὺ ὠραῖο!

« Ε! ἔ-
τσι κ' ἔτσι...
Ἐγώ, νά σου
πῶ, κύριε

Κωστάκη
μου, προτιμῶ
κανένα ποτη-
ράκι ὅ,τιδὴ-
ποτε ποῦ καί-
ει καὶ δροσίζει
κ' ὅλας τὸ
λαρῦγγι. . .

Ὅπωςδὴποτε, καλὸ ἦταν. . .

« Καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Τσαϊ-Κέ-
Λάυτας πῶς το ἤρε; τί εἶπε;

« Τί εἶπε, λέει; Περίμενε λίγο νὰ
θυμηθῶ, καὶ νά σοῦ τα πῶ καταλεπτῶς.

Καὶ ὁ μπάρμπα-Μανώλης ἐτράβηξε
μὴ καλὴ καὶ δυνατὴ ρουφηξὶ ἀπὸ τὸν
ναργιλέ του.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

[ΥΠΟ ΡΟΥΛΑΡΑ ΚΙΠΛΙΓΚ]

(Τέλος· ἴδε σελ. 129)

Καὶ ἡ μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλου ὅλο
καὶ ἐτέντωνε· καὶ τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἄ-
πλωσε καὶ τὰ τέσσερα ποδαράκια του κ'
ἐτραβοῦσε, κ' ἐτραβοῦσε, καὶ ἡ μύτη του
ὅλο καὶ ἐτέντωνε· καὶ ὁ Κροκόδειλος ἄ-
λώνιζε μὲ τὴν οὐρά του σὰν κουπί, κ'
ἐτραβοῦσε καὶ αὐτός, κ' ἐτραβοῦσε, κ'
ἐτραβοῦσε, καὶ μὲ καθὲς τράβηγμα ἡ
μύτη τοῦ Ἐλεφαντόπουλου ἐμάκραινε
καὶ ὅλο ἐμάκραινε, — καὶ τοῦ πονοῦσε
φοδερὰ!

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐνοιωσε τὰ
πόδια του ποὺ ἐγλυστρεύσαν, καὶ εἶπε
μὲ τὴ μύτη του, ποῦ ἦταν τώρα κοντὰ
πέντε ποδαρὰ μακρουλή:

« Δὲν μπορῶ μπ'ά!

Τότε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφει-
δος ἐκατέβη ἀπὸ τὴν ὄχθη, κ' ἐδέθη-
κε, κόμπο-διπλοψαλιδιά, γύρω στὰ πει-
νὰ πόδια τοῦ Ἐλεφαντόπουλου, καὶ εἶπε:

« Ἀστόχαστε κ' ἀμάθητε ταξιδιάρ-
η, πρέπει τώρα ν' ἀφιερωθῶμε σοβα-
ρὰ σὲ λίγη παραπάνω ἔντασιν, διότι ἂν
δὲν το κάμνωμεν, ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι αὐ-
τὸ ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητον θωρακιστὸ μὲ τὸ
θωρακισμένον κατὰστρωμα (καὶ μ' αὐτό,
ὁ Πολυκαταπλημένο μου, ἐννοοῦσε τὸν
Κροκόδειλο), θὰ καταστρέψῃ διὰ παντὸς
τὸ μέλλον στάδιόν σου.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πάντοτε μιλοῦν
ὅλοι οἱ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδοι.
Ἔτσι ἐτράβηξε κ' αὐτός, καὶ τὸ
Ἐλεφαντόπουλο ἐτράβηξε, καὶ ὁ Κρο-
κόδειλος ἐτράβηξε· ἀλλὰ τὸ Ἐλεφαν-
τόπουλο καὶ ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρό-
φειδος ἐτράβηξαν δυνατώτερα· καὶ ἐπὶ
τέλους ὁ Κροκόδειλος ἀμόλησε τὴ μύτη
τοῦ Ἐλεφαντόπουλου μ' ἓνα π λ ὥ π, ποῦ
θὰ μπορούσες νὰ το ἀκούσης σ' ὅλον
τὸν Λιμπόπο, πέρα-ὡς-πέρα.

Τότε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθισε
κάτω πολὺ ξαφνικά κ' ἀπότομα· ἀλλὰ
πρῶτα εἶχε τὴν ἐννοία νὰ πῇ «εὐχα-
ριστῶ» στὸν Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρό-
φειδο· καὶ ὕστερα ἐπεριποιήθηκε τὴν
καϊμένη τραβηγμένη μύτη του, καὶ τὴν
ἐτύλιξε μὲ δροσερὰ μπανανόφυλλα, καὶ
τὴν ἐκρέμασε μέσ' στὸν τρανὸ, πρασινο-
σταχτολιγδερὸ Λιμπόπο, γιά νὰ δρο-
σισθῇ.

« Γιατί το κάνεις αὐτό; εἶπε ὁ Δί-
χρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος.

« Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαν-
τόπουλο, μὰ ἡ μύτη μου ἔχασε ἄσχημα
τὸ σχῆμά της, καὶ περιμένω νὰ μα-
ζωχθῇ.

« Τότε θὰ ἔχῃς πολὺν καιρὸ νὰ
περιμένῃς, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-
Πετρόφειδος. Μερικοὶ-μερικοὶ δὲν ξέ-
ρουν ποῖο εἶνε τὸ καλὸ γι' αὐτοὺς.

« Τότε θὰ ἔχῃς πολὺν καιρὸ νὰ
περιμένῃς, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-
Πετρόφειδος. Μερικοὶ-μερικοὶ δὲν ξέ-
ρουν ποῖο εἶνε τὸ καλὸ γι' αὐτοὺς.

« Τότε θὰ ἔχῃς πολὺν καιρὸ νὰ
περιμένῃς, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-
Πετρόφειδος. Μερικοὶ-μερικοὶ δὲν ξέ-
ρουν ποῖο εἶνε τὸ καλὸ γι' αὐτοὺς.

« Τότε θὰ ἔχῃς πολὺν καιρὸ νὰ
περιμένῃς, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-
Πετρόφειδος. Μερικοὶ-μερικοὶ δὲν ξέ-
ρουν ποῖο εἶνε τὸ καλὸ γι' αὐτοὺς.

Τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐκάθισε ἐκεῖ
τρεῖς μέρες κ' ἐπερίμενε νὰ μαζωχθῇ
ἡ μύτη του. Αὐτὴ ὅμως καθόλου δὲν
ἐκόντανε, καί, κοντὰ σ' αὐτό, τὸ ἔκα-
μνε καὶ ν' ἀλλοιοθιρῆ. Διότι, ὁ Πολυ-
καταπλημένο μου, πρέπει νὰ ἰδῇς καὶ νὰ
καταλάβῃς ὅτι ὁ Κροκόδειλος τὴν ἐτρά-
βηξε καὶ τὴν ἔκνε ἀληθινὴν προδοσίδα,
σὰν αὐτὴ που ἔχουν σήμερα ὅλοι οἱ
Ἐλέφαντες.

Εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας, μιὰ
μῦα ἤλθε καὶ τὸ ἐκέντησε στὸν ὦμο,
καὶ πρὶν καταλάβῃ τὸ Ἐλεφαντόπουλο
καλὰ-καλὰ τί ἔκαμνε, ἐσήκωσε τὴν
προδοσίδα του κ' ἄριζε ξερὴ στὸν
τόπο τὴ μῦα μὲ τὴν ἄκρα της.

« Ὁφελος νούμερο ἓνα! εἶπε ὁ Δί-
χρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύνατον
νὰ το ἔκαμνε αὐτὸ μὲ τὴν ἀπλὴ μου-
ξιάρικὴ σου μύτη. Κύττα νὰ φᾶς λι-
γάκι τώρα.

Πρὶν σκεφθῇ τί ἔκαμνε, τὸ Ἐλεφαν-
τόπουλο ἄπλωσε τὴν προδοσίδα του
κ' ἔκοψε ἓνα μεγάλο δεμάτι χορτάρια,
τὸ ἐκτύπησε γιὰ νὰ το ξεσκονίσῃ στὰ
ἐμπροσθία του πόδια, καὶ τὸ ἔχωσε στὸ
στόμα του.

« Ὁφελος νούμερο δύο! εἶπε ὁ
Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύ-
νατον νὰ το ἔκαμνε αὐτὸ μὲ τὴν ἀπλὴ
μουξιάρικὴ σου μύτη. Δὲν σου φαίνεται
πῶς εἶν' ἐδῶ πολὺ ζεστὸς ὁ ἥλιος;

« Νά, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο,
καὶ πρὶν συλλογισθῇ τί ἔκαμνε, ἐρρού-
φηξε κ' ἐσήκωσε μιὰ σκαφιδιά λάσπη
ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ τρανῦ, πρασινοσταχ-
τολιγδερὸ, Λιμπόπου ποταμοῦ, καὶ τὴν
ἐπλατύκωσε ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ὅπου
ἔκαμε ἓνα δροσερὸ, νερούλο καὶ γλυστε-
ρὸ σκούφο ἀπὸ λάσπη, ποῦ ὅλο κ' ἐστά-
λαζε πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά του.

« Ὁφελος νούμερο τρία! εἶπε ὁ
Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφειδος. Ἀδύνα-
τον νὰ το ἔκαμνε αὐτὸ μὲ τὴν ἀπλὴ
μουξιάρικὴ σου μύτη. Τώρα πῶς θὰ σου
φανῇ ἂν σὺ τες ξαναβρέξουν;

« Μὲ συμπάθειο, εἶπε τὸ Ἐλεφαν-
τόπουλο, μὰ δὲν μ' ἄρσσει καθόλου
αὐτὸ τὸ πράγμα!

« Θὰ σου ἄρσσει λοιπὸν νὰ δείρῃς
ἐσὺ κανένα; εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-
Πετρόφειδος.

« Θὰ μου ἄρσσει πολὺ, παραπολὺ
ἀλήθεια, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο.

« Λοιπὸν, εἶπε ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-
Πετρόφειδος, θὰ ἰδῇς πῶς αὐτὴ ἡ μύτη
σου ἡ καινούργια θάγῃ πολὺ χρήσιμη
γιὰ νὰ δέρῃς τὸν κόσμο.

« Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ Ἐλεφαντό-
πουλο, θὰ το θυμηθῶ· καὶ τώρα μοῦ
φαίνεται πῶς πρέπει νὰ πηγαίνω σπῆτι
σ' ὅλους τοὺς ἀκριβοὺς μου συγγενεῖς,
καὶ νὰ δοκιμάσω.

Ἔτσι τὸ Ἐλεφαντόπουλο ἐπέρασε
τὴν Ἀφρική, στὸ σπῆτι του νὰ πάγῃ,

πηδῶντας καὶ κουνῶντας τὴν προδοσί-
δα του. Ἀμ' ἤθελε νὰ φάγῃ φρούτο,
ἐτραβοῦσε τὸ φρούτο καὶ τὸ κατέδαζε
ἀπὸ τὸ δένδρo, ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ πῆσῃ
τὸ φρούτο, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ.
Ἀμ' ἤθελε χορτάρια, ἔκοβε χορτάρια,
ὀρθό, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀντὶ νὰ γονατίζῃ,
ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ. Ἀμ' τον
ἐσιμποῦσαν μῦγες, ἔσπαζε ἓνα κλω-
νάρια ἀπὸ κανένα δένδρo καὶ τὸ ἔκαμνε
ξεμουγιαστήρι· κ' ἔκα-
μνε κ' ἄλλο δροσερὸ,
μυλὰ καὶ γλυστε-
ρὸ, σκούφο ἀπὸ λάσπη,
κάθε φορά που ἔκαιγε
ὁ ἥλιος. Ἀμ' ἦτον
μοναξιά πολλή, κα-
θὼς ἐπερπατοῦσε κ'
ἐσχιζέ τὴν Ἀφρική,
ἐτραγουδοῦσε μοναχό
του μὲ τὴν προδοσί-
δα του, κ' ὁ βρόντος
ἦτο δυνατώτερος ἀπὸ
πολλὲς μαζὶ μουσικὲς
μὲ μπρούντζινα ὄργα-
να. Ἐλᾶξε ἔπειτα
δεξ ἀπὸ τὸν δρόμο του
γιὰ νὰ εὑρῇ μιὰ χον-
τρή Ἱπποποτάμη (δὲν
ἦτον συγγένισσά του
αὐτὴ), καὶ τὴν ἐδαίρε
γερά, γιά νὰ βεβαιωθῇ
ὅτι ὁ Δίχρωμο Πύθω-
νο-Πετρόφειδος εἶχε
πῇ τὴν ἀλήθειαν γιά
τὴν καινούργια προδο-
σίδα του. Τὸν ἐπί-
λοιπο καιρὸ ἐμύζευε
τὰς πεπονόφλουδες ποῦ
εἶχε σκορπίσῃ στὸ δρό-
μο καθὼς ἐπήγαγε
στὸν Λιμπόπο, — διότι
ἦτον πολὺ νοικοκυρό-
πουλο ἐκεῖνο τὸ Ἐλε-
φαντόπουλο.

Ἐνα βράδυ μὲ τὸ
σκοτάδι ἐγύρισε σ' ὁ-
λους τοὺς ἀγαπητοὺς
του συγγενεῖς, κ' ἐτύ-
λιξε τὴν προδοσίδα
ἐπάνω καὶ εἶπε:

« Τί κάνετε; καλὰ;
Αὐτοὶ ἐχάρηκαν πολὺ ποῦ το εἶδαν,
καὶ εἶπαν ἀμέσως.

« Ἐλα δῶ νὰ τες φᾶς, διὰ τὴν
ἄπληστον περὶ ἐργεῖάν σου.

« Οὐοὐ! εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο.
Δὲν μου φαντάζεστε πῶς ξέρτε νὰ δέρ-
νετε ὅπως πρέπει· ἐγὼ ὅμως ξέρω, καὶ
θὰ σας δείξω ἐγώ.

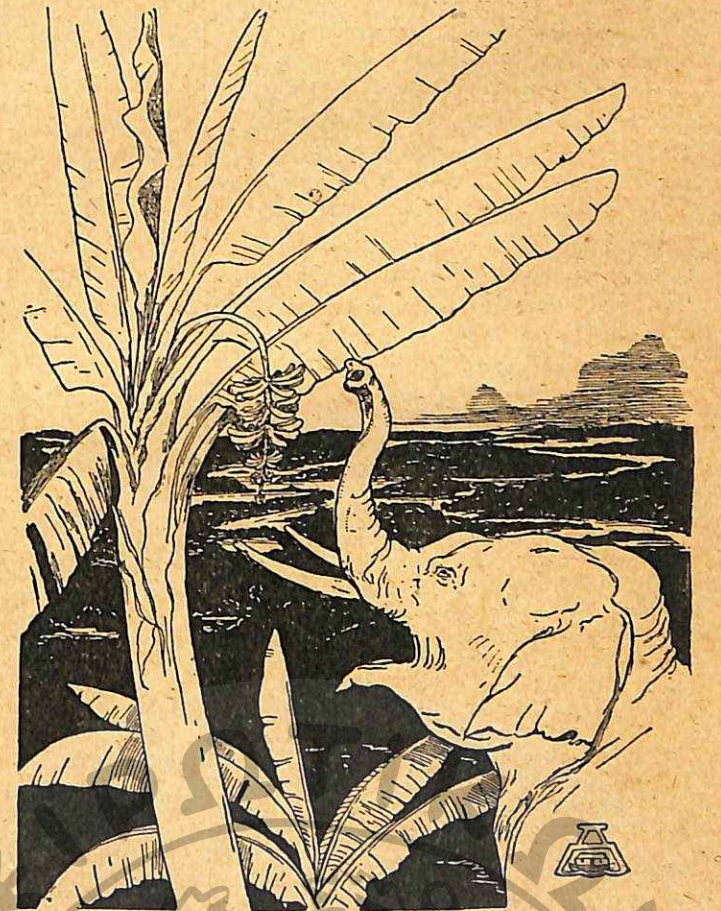
Τότε ἐξετύλιξε τὴν προδοσίδα του
κ' ἔδωσε μιὰ κ' ἔκαμε δυὸ ἀπὸ τ' ἀδέρ-
φια του τ' ἀγαπητά, νὰ κάμουν τοῦμπα
μιά-φορά.

« ὦ! Μπανάνες μου! εἶπαν καὶ τὰ

δυὸ, ποῦ τὸ ἔμαθες αὐτὸ τὸ παιγνίδι,
καὶ τί τὴν ἔκαμες τὴ μύτη σου;

« Ἐπῆρα καινούργια ἀπ' τὸν Κρο-
κόδειλο ποῦ εἶνε στήν ὄχθη τοῦ τρανῦ,
πρασινοσταχτολιγδερὸ, Λιμπόπου πο-
ταμοῦ, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Τὸν ἐρώ-
τησα τί φαγὶ εἶχε γιά τὸ γεῦμα, καὶ
αὐτὸς μοῦ ὤσκει αὐτὴ τὴ μύτη νὰ τὴ
φυλάξω.

« Φαίνεται πολὺ ἄσχημη, εἶπε ὁ

ΝΑ! ὁ αὐτὴ τὴν εἰκόνα εἶρε τὸ Ἐλεφαντόπουλο ποῦ πα-
ρὰ τὴν εἰκόνα καὶ νὰ κάμῃ μπανάνες ἀπὸ ἓνα μπανανόδένδρo,
ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν ὁραίαν του καινούργια μακρὰ προδοσίδα.
Δὲν μὲν φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ ὠραία εἰκόνα· ἀλλὰ δὲν ἠμπο-
ρεῖ νὰ τὴν κάμῃ καλλίτερη, διότι οἱ ἔλεφαντες καὶ αἱ μπα-
νάνες εἶνε δύσκολα στὸ ζωγράφισμα. Τὰ πράγματα ποῦ εἶνε
σὰν φέτες-φέτες πίσω ἀπ' τὸ Ἐλεφαντόπουλο, σημαίνουν τό-
πους μὲ εἰλη καὶ μὲ τέλματα κάποιον στήν Ἀφρική. Τὸ Ἐλεφαν-
τόπουλο ἔκαμε τὰ περισσότερά του λαποκούλουρα μὲ τὴ λάσπη
ποῦ ἐβρίσκει ἐκεῖ. Νομίζω πῶς θὰ φαίνεται καλλίτερα, ἂν
χρωματίσετε πρᾶσινο τὸ μπανανόδένδρo καὶ κόκκινο τὸ Ἐ-
λεφαντόπουλο. — Σημείωσις τοῦ Συγγραφέως.

καλλίτερος ὁ θεῖός του, ὁ Μπαμπούνος.
« Φαίνεται, εἶπε τὸ Ἐλεφαντόπου-
λο. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ χρήσιμη.

Κ' ἐπίασε τὸν καλλιτάρ τὸν θεῖό του,
τὸν Μπαμπούνo, ἀπὸ τὸ ἓνα καλλιτάρ
ποδαρὶ του, καὶ τὸν ἐσήκωσε ἔως ἐπάνω
σὲ μιὰ σφηκοφωλιά.

Τότε ἐκεῖνο τὸ κακὸ Ἐλεφαντόπου-
λο ἄρχισε νὰ δέρνῃ ὅλους τοὺς ἀγαπη-
τοὺς συγγενεῖς του γιά πολὺν καιρὸ, ἔως
ὅτου πολὺ τοὺς ἐξάλισε καὶ πολὺ τοὺς ἐ-
σάστισε. Ἐτραβοῦσε κ' ἐβγάλε τὰ φτερά
τῆς οὐρᾶς τῆς ἀψηλῆς του θείας, τῆς

Στρουθοκαμήλας κ' ἐτσάκωνε τὸν ἄψηλό του θείο, τὸν Καμηλοπάρδαλο, ἀπὸ τὸ πινὸ τοῦ πόδι, καὶ τὸν ἔσερνε μέσα στ' ἀγκάθια κ' ἐφώναζε τῆς χοιτρῆς θείας του, τῆς Ἱπποποτάμης, κ' ἐφυσούσε μπουρμπουλήθρες μέσα στὸ αὐτί της, ὅταν αὐτὴ ἐκοιμώτανε μέσα στὸ νερό μετὰ τὸ φαγητόν· ἀλλὰ κανένα δὲν ἄφινε νὰ πειράξῃ τὸ Καλοκαλὸ Πουλί.

Ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα ἐγίναν τόσο σοβαρὰ ὥστε οἱ ἀγαπητοὶ του συγγενεῖς ἐπῆλθαν ἐνα-ἐνας γρήγοροι καὶ βιαστικοὶ στὴν ὄχθη τοῦ τριαντοῦ, πρασινοσταχτολιγδερού, Λιμνίου Ποταμοῦ, ποῦ εἶνε φυτευμένη ὅλη μετὰ τὰ πυρετό-δενδρά, νὰ δανειστοῦν καινούργιες μύτες ἀπὸ τὸν Κροκόδειλο. Ὅταν ἐγγύρισαν πίσω, κανέναν πιά δὲν ἔδερνε κανένα καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὦ Πολυαγαπημένο μου, ὅλοι οἱ Ἑλεφαντες ποῦ θὰ ὄνῃ, ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ δὲν θὰ ὄνῃ, ἔχουν προδοστικὲς ἀκρίβεις σὰν τὴν προδοστικὰ που εἶχε τὸ ἀπληστο Ἑλεφαντόπουλο.

Ἐξ δούλους ἔχω στὴν ἀγγάρεια, Κ' εἶν' ὅλοι τίμια παληκάρια. Τοὺς λένε: Ποῦ καὶ Πῶς καὶ Τί καὶ Ποῖ καὶ Πότε καὶ Γιατί. Καὶ τακτικά τους ἔαμολῶ. Ἀπ' τὴν Ἀνατολὴν στὴ Δύση, Καὶ στὴ στεργίαι καὶ σὺ γυαλό, Νὰ δούν τί γίνεται στὴν Κτίσι, Καὶ σὰν ἐρθοῦν καὶ μοῦ το ποῦνε, Τοὺς βάζω νὰ ξεκουρασθοῦνε.

Κοιμοῦνται, κάθονται, γλεντᾶνε ἔως τίς πέντε—ἀπ' τίς ἐννέα—τὴν ὥρα ποῦχω ἐγὼ δουλειά. Ὡς καὶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ φᾶνε, Γιατί ἔχουν ὀρεξὶ πολλή, Καὶ θέλουν καὶ καλὸ φαγί.

Ἐγὼ εἶσι κάνω, κ' ἔπρεπε καθένα Παιδί νὰ κάνῃ σὰν ἐμένα. — Ἐρῶ μὴ τόση-δὲ μικρὴ γυναῖκα Ποῦ δούλους ἔχει ὁλόσωστα μιλλιούνια [δέκα.

Δέν τους ἀφίνει μὴ σταλιά Ν' ἀναπαυθοῦν ἀπ' τὴ δουλειά! Ἀμὰ τὰ μάτια της ἀνοίξῃ, Μὲ τίς φωνάρες ποῦ θὰ μῆλῃ, Τοὺς στέλνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παντοῦ, Καὶ τους ρωτᾷ γιὰ καθετὶ, — Ἐνα μιλλιούνι Πότε, δυὸ μιλλιούνια Ποῦ Κ' ἐφτά μιλλιούνια ὅλο Γιατί! (Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ν. Π.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ κατάχρησις τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, ἡ ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας πολλὰς διηκτικὴ μελέτη, ἀνεῖ ἐπαρκῶν διαλειμμάτων ἀναπαύσεως καὶ ψυχγωγίας, καὶ προπάντων ἀνεῖ ἐπαρκεῖς ὑπνου, κατακουράζει τὸν ἐγκέφαλον, φέρει ποικίλας διαταραχὰς εἰς τὸν ὀργανισμόν καὶ ὀδηγεῖ αὐτὸν ἐπιτέλους εἰς τὴν νευρασθένειαν.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

Ο ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ ΚΩΤΣΟΣ

Σάββατον ἀπόγευμα, — καὶ σχολαῖο δὲν ἔχει! Λιακάδα πρώτης εἰς τὰ χωράρια. . . Ὁ Κώτσος καὶ ἡ Μυρτούλα, τὰ παιδάκια τοῦ πλουσίου γεωργοῦ μετὰ τὸ ἄσπρο δίπλοτο σπιτάκι, ἐπῆλθαν τὰ προβατάκια ἀπὸ τὸ μανδρὶ καὶ πᾶνε νὰ τὰ βοσκῇ. Ἐπῆλθαν μαζί τῶν καὶ τῇ Γιαννούλα, τὴν ἀδελφίσσα τῶν, ἕνα παχουλὸ καὶ ἐλστρογγυλὸ μωρὸ πέντε μηνῶν, ποῦ ὁ Κώτσος ἰδρόνει νὰ το κρατῇ στὴν ἀγκάλειν.

Καὶ ὅμως εἶνε γερὸ καὶ δυναμωμένο ἀγόρι ὁ Κώτσος· ἔκλεισε τὰ δέκα, καὶ εἶνε κ' ὅλας σωστὸ παληκάρι, ὅπως φαίνεται τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ ἀνδραγαθήματα ποῦ διηγῆται στὴ Μυρτούλα, καθὼς πηγαίνουν στὰ χωράρια.

— Ἐψές, καθὼς ἐγγύριζα ἀπὸ τὸ χωριό, βλέπω δυὸ φείδια μεγάλη. . . τρέχω κοντὰ, καὶ τὰ κάνω λυθῶμα καὶ τὰ δυὸ μετὰ τὰ τακούνια μου. Προχθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἐπερνούσα κοντὰ ἀπὸ τὸ δάσος, νὰ σου καὶ βλέπω δυὸ κόκκινα μάτια ποῦ ἐρεγγαν σὰν κάρβουνα ἀναμμένα· ἦταν ὁ λύκος! Ἀρπάξω μὴ ματσούκκ, καὶ χύνωμαι νὰ τον σκοτώσω. Κι' ὁ λύκος. . . ἂν τον πιάτῃς! Ἐφυγε τρεχάτος!

— Βόηθ, Παναγί μου καὶ οἱ Ἅγιοι Πάντες! ἔλεγε ἡ Μυρτούλα, ὅπως εἶχεν ἀκούσῃ τὴν γιγχιά της νὰ λέγῃ καμμιὰ φορὰ, κ' ἔκαμνε τὸ στυρό της. Ἐτρεψε ἡ καϊμένη κ' ἐζάρωνε κοντὰ στὸν παληκαρὰ τὸν ἀδελφὸ της, ποῦ σκοτόναι τὰ φείδια καὶ τον φοβοῦνται οἱ λύκοι.

— Βέβαια, ἐξακολουθοῦσε ὁ Κώτσος, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτα. . . τὰ βώδια, οἱ κλέρτες, τὰ κανόνια, τὰ στοιχειά, εἶνε γιὰ μένα τίποτα!

— Σώπα! σώπα! καϊμένη, καὶ με κάνεις καὶ τρέμα!

— Οὐ! νὰ χαθῇς, φοβησιάρα! ἀπαντᾷ καμαρωμένος ὁ παλληκαρὸς μας, καὶ δίνει μὴ μετὰ τὴ μαγκούρα του, καὶ ξαναφέρνει στὸν ἴσιο δρόμο τὰ προβατάκια ποῦ εἶχαν παραστρατήσῃ.

Φθάνουν στὸ λειβάδι, καὶ αὐτὸς τρέχει μέσα στὸ γρασιδί, καὶ χορεύει τὴ Γιαννούλα μέσα στὰ χερίτ' αὐτοῦ, καὶ ἡ Γιαννούλα χάσκει καὶ γελά.

Ἡ Μυρτούλα ὅμως, σὰν καλὴ νοικοκυροπούλα, μετρεῖ τὰ προβατάκια, ἕνα, δύο, τρία. . . δέκα, δεκαπέντε. . . τὰ βάζει νὰ βοσκῇ, καὶ κλείει τὸν φράχτη γιὰ νὰ μὴ σκορπισθοῦν καὶ φύγουν. Ὁ Κώτσος, οὕτως φαίνεται! ποῖος ξέρει ποῦ ἐφθασε κ' ὅλας μετὰ τὰ τρελλὰ πηδήματά του! Ἰσως ἐκεῖ κάτω ποῦ εἶνε τὰ δένδρα. . .

— Κώτσο! Κώτσο! φωνάζει τὸ κοριτσάκι.

Μιὰ σπαρκετικὴ κραυγὴ τῆς ἀπαντᾷ.

Καὶ βλέπει τὸν ἀδελφὸ της νὰ ἔρχεται κατακίτρινος, τρεχάτος. . .

Ἡ Γιαννούλα, τὸ μωρὸ, δὲν εἶνε πιά στὴν ἀγκάλειν του. . .

Σπρίγγεται ἡ καρδούλα τῆς Μυρτούλας. Τί ἔγινε τὸ ἀδελφάκι της, Τρέχει καὶ αὐτὴ νὰ εὐρεθῇ γρηγορώτερα κοντὰ στὸν ἀδελφὸ της.

— Ἡ Γιαννούλα; . . . ἐρωτᾷ με λαχτάρα.

— Ἐκεῖ κάτω. . . στὰ χορτάρια. . . τρυλλίζει ὁ Κώτσος. Ἐνα βῶδι, ἄγριο. Πᾶμε νὰ φύγουμε. . . κ' ἔρχεται ἀπὸ πίσω μου!

Εἶνε τώρα καὶ ἡ Μυρτούλα κατακίτρινη σὰν τὸν ἀδελφόν της, ἀλλὰ δὲν διστάζει καθόλου. Ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔδειξε ὁ Κώτσος. Κοντεύει νὰ πιανθῇ ἡ ἀναπνοή της, ἡ καρδιά της κτυπᾷ τὰκ-τὰκ-τὰκ μέσα στὸ στήθος της. Βλέπει τὸ βῶδι ἀπὸ μακριὰ φαίνεται φοβερὸ καὶ τρομερὸ· ὅμως ἡ Μυρτούλα, ἡ «φοβησιάρικα», προχωρεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐνῶ ὁ Κώτσος, ὁ «παλληκαρᾶς», τὸ βάζει στὰ πόδια.

Ἐκεῖ, ἐπάνω στὰ χόρτα εἶνε ἕνα μωρὸ φασκιωμένο, — ἡ Γιαννούλα. . . Παναγί μου καὶ Ἅγιοι Πάντες! Καὶ τὸ ἄγριο βῶδι πλησιάζει στὸ μωρὸ! Ὡ! θὰ το φθάσῃ, πρὶν προφθάσῃ ἡ Μυρτούλα.

Τὰ ποδαράκια της, ποῦ τρέμουν καὶ κλονίζονται, τρέχουν λίγο ἀλίσμα. . . καὶ τὸ κορίτσι φθάνει μαζί μετὰ τὸ βῶδι δίπλα στὸ μωρὸ. . . Χαμηλόνουν τὰ κέρατα, ἡ μακρὴ στοματάρικ ἐγγίζει τὲς φασκιές, ἀλλὰ ἕνα χεράκι μικρὸ καὶ ἐλότερο σπρώχνει τὴν κεφαλή, καὶ ἡ κεφαλή χωρὶς ν' ἀντισταθῇ καθόλου ἀπομακρύνεται. Τὸ βῶδι εἶνε πολὺ ἤμερο καὶ ἀφίνει τὴ βοσκοπούλα νὰ πάρῃ τὸ μαρουδάκι καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ.

Ποῦ λοιπὸν εἶνε τὸ ἄγριο βῶδι ποῦ εἶδεν ὁ Κώτσος κ' ἐτρόμαξε; Ἐκεῖνο τὸ βῶδι εἶνε τοῦ κύρ-Παναγῆ, τοῦ γείτονα, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πῶς εἶνε ἡμερὸ γι' αὐτὸ τὸ ἀφίνουν καὶ βόσκει λυτὸ. Ἀλλὰ, ὅπως δὲν το ἐγνώρισεν ὁ Κώτσος, ἔτσι δὲν το εἶχε γνωρίσῃ καὶ ἡ Μυρτούλα κατ' ἀρχάς· αὐτὴ ὅμως ἔτρεξε νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφίσσα της, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνον. . .

Φθάνει ἡ Μυρτούλα εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ χωραφιοῦ μετὰ τὴν ἀδελφίσσα της εἰς τὴν ἀγκάλειν της, κ' εὐρίσκει τὸν Κώτσο κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο πλάτανον. Ἐτρεψε ὁ κακόμοιρος σὰν τὸ καλάμι.

— Ἀλλή φορὰ, τοῦ λέγει, καλὰ θὰ κάμῃς ν' ἀφίσεις ἡσυχὰ τὰ φείδια καὶ τοὺς λύκους, καὶ νὰ φυλάγῃς τὴν παληκαριά σου γιὰ νὰ υπερασπίσῃς τὸ μωρὸ μας!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος καὶ ἡ μητέρα του διέρχονται πρὸ ἐνὸς τυριῦ ἐπαίτου.

— Γεώργιο, λέγει ἡ μητέρα· δὲν τοῦ δίνεις τοῦ κατιμένου τὴν πεντάρα σου ποῦ εἶνε τυριὸς; . . . — Διότου; ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος· μὴ! καὶ ποῦ θὰ ἰδῇ πῶς τοῦ τὴν ἔδωσα ἐγὼ; Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶ.

Ἡ μικρούλα ἀδελφὴ τοῦ Νίκου βγάζει δόντια καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα.

Καὶ ὁ Νίκος πρὸς τὴν μητέρα του: — Γιατί, μαμμά, δὲν πέρνεις καὶ τῆς Μπεμπέκας ἑτοιμα δόντια σὰν τὰ δικά σου, παρὰ βασανίζεται ἐστὶ δόκιμα ἡ καϊμένη; Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἀσπίδος.

Ὁ Κουριοκεφαλῆς ἐπῆλθαι μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐσοχὴν ἐρίπος, δεῖν συνήνησεν ἕνα παιδί, τὸ ὅποιον ἐκάθητο ἐπὶ ὄνου. Διὰ νὰ το πειράξῃ, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον τοῦ καὶ ἐφώναζε: — Ἐ, παιδί! πῶς πηγαίνει ὁ γάιδαρος; — Ἐρίπος, κύριε, ἔριπος! ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἀσπίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΙ νὰ πρωτοδημοσιεύσω ἀπὸ τὴν ὥραιότατην αὐτὴν καὶ ποικιλωτάτην ἐπιστολὴν τοῦ Ἀταβύριον Ρόδου; [ΕΕΕ]. Τὰ ὅσα λέγει περὶ τῶν ὁμιλητῶν τῆς Διαπλάσεως; Τὰς κρίσεις τοῦ περὶ τῆς ἹΕ Κυριακῆς; ἢ τὰς εἰδήσεις τοῦ περὶ τῆς «Νεότητος»; Ἀς ἀρκεσθῶ εἰς ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν περὶ Κυριακῆς: . . . Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐρεῖλκυσσε τὴν προσοχὴν μου εἶνε αἱ ἀπαντήσεις τῶν τυχοῦσων ἀντιγράφων βραβείων. Καὶ αἱ τρεῖς εἶνε θαυμάσιαι, καὶ αἱ τρεῖς ἀνέκουν εἰς συνδρομητὰς γνωστὰς εἰς τὸν κύκλον μας, ἐκ τῶν κοσμητικῶν Ε, τὰ ὅποια συνοδεύουν πάντοτε τὰ ψευδώνυμά των. . . Ναι! ἡ ἀνάγνωσις τῆς Κυριακῆς ταύτης παρέχει σπασίαν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν.

Ὁ δὲ Σύλλογος «Νεότης» ἀρχίζει πάλιν τὴν δρᾶσιν του καὶ θριαμβεῖ. Μὴ ἔσται δὲ δραχμὸς διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν Ἐσκαδωμάτων, μετὰ τὴν παραγγελίαν νὰ ἀναεώσω τὰς συνδρομὰς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεμένων ἀτόμων, (ἐνὸς ἐκ Λαρίσης, δυὸ ἐκ Κερκύρας, καὶ ἐνὸς ἐκ Ἀθηνῶν), νὰ ἐγγράψω δὲ διὰ τὸ καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν αὐτοσυστάτων ὁρατῶν παιδίων Δ.Α.Χ. συστηθέν ὑπ' ἀριθμὸν 20 εἰς τὸ 8ον φύλλον καὶ μίαν ἄλλην πτωχὴν κόρην ἐκ Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ Σύλλογος «Νεότης» πολὺ γρήγορα θὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους. Δὲν ἔχω λόγους νὰ συγχάρῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν δρᾶσιν.

Καὶ ὁ Σύλλογος «Ἑλληνόπαις» δὲν πηγαίνει ὀπίσω. Μοῦ παρήγγειλε νὰ στέλλω τὸ φύλλον διὰ λογαριασμόν του εἰς πέντε ἄπορα παιδία, ἐδῶ εἰς Ἀθήνας, κατ' ἐκλογὴν μου. Εὐγε εἰς τὸ Κόκκινον Κρίνον καὶ εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ Συλλόγου.

Καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς γάμοις ἔχω σήμερον νὰ σας ἀναγγείλω. Ἡ παλαιὰ καὶ ἀγαπητὴ μου φίλη Ἀικατερίνη Χ. Πολλάκη ἐκ Γαλατζίου — γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας, — ἀπαυδρῆσθαι τὸν κ. Ἐμμανουὴλ Βασιλάκη ἐκ Ἑρακλείου. Στέλλω τὰς θερμότητας μητρικάς μου εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν νιόνυμφων.

Μοῦ ἔστειλες τὸ φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ἔκλειον, Ἡμεροδελτία; Περὶ ἐρῶν! δὲν το ἔλαβα, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐξελέγξω τὴν καταγγελίαν σου. Μὴν ἀνησυχῇς ὅμως διότι θὰ το κάμω. Ὁ κανονισμὸς δὲ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρότατα, καὶ ὅλοι ὅσοι μὴ ἔστειλαν κλοπιμαίως Ἀσκήσεις, εἰς τ' Ἀποτελέσματα θὰ τα

εὑρουν σκοθῶρα. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐκ νέου, διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ θυμώσῃς ἀλλ' ἀπλούστατα νὰ μοῦ τα ζητήσῃς.

Ἡ Βρίσκα δὲ τὸ Σῆμα, — μοῦ γράφει τὸ Ἄσμα Νηρηίδος, — ἐκτὸς τοῦ εἶναι σῆμα, εἶνε ἕνα πολὺ κατάλληλον καὶ νόστιμον ὄρεον μετὰ τὴν ἀδελφὴν καὶ εἰλὼν. Εἶμαι ὑπερήφανη διότι ἐγὼ πρώτη το ἐπράτεινα. Δι' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐντροπὴ καὶ ὑπερηφανεύεται κανείς. Βέβαια; δικαιοῦσαι νὰ ὑπερηφανεύσαι ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ὑπερηφανεύομαι ὀλιγώτερον, ἔχουσα τοιαύτας φίλας.

Τὰ τετράδια σου, Περιβόλι τῆς Καρδίας, ἐλήφθην ἐγκαίρως. Προίπει ὅμως νὰ εἰδεύρῃς, διότι τὰ τετράδια ἀπὸ τὸ Γρηγόριον μου δὲν ἐπὶ λονται ἀμέσως. τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ τα λαμβάνω. Εἶνε πολλὰ, καὶ ἔως ἀναγνωσθῶν, νὰ ἐξελεγχθῶν, νὰ περᾶσουν εἰς τὰ βιβλία κτλ. πάντα χρειάζεσαι καιρὸς.

Δύο μόνον μῆνας εἶνε συνδρομητῆς μου ὁ Σθεναλαῖδας [ΕΕ], ἀλλ' αἰσθάνεται ἥδη ὅτι νέοι αἵμα εἰσῆλθεν ἐντός του, καὶ εἰς νέαις ἰδέαις ἐπεροίτησαν εἰς τὸν νοῦν του καὶ νέα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐπλήρωσαν τὴν καρδίαν του. Τί ὠραία καὶ ἡ σημερινὴ τοῦ ἐπιστολῇ!

Τί δυστυχῆμα, Πρωτὶ τοῦ Ζαλόγγου! Ἀπέθανε τὸ Λαίμαργο Πορτίκι! Ὁ προσφιλες σου ἀδελφός, ὁ ἀγαπητός μου φίλος, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν γῆν! Μὲ πῶλας λέξεις τώρα νὰ σε παρηγορήσω! Ὑπάρχει παρηγορία εἰς τοιαύτην σκληρὰν ἀπώλειαν; Ἦδυστον θὰ λυπηθῶν καὶ οἱ φίλοι μου, δεῖν μάθουν σὺν ἔχασαν τόσον καλὸν καὶ τόσον ἐκλεκτὸν συνάδελφον!

Ἦθελαν νὰ ἡμπορούσαν νὰ δημοσιεύσω φωτοτυπικὰς τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρους [ΕΕΕ] διὰ νὰ ἰδῇς τί κομψά, τί καλλιτεχνικὰ ποῦ εἶνε γραμμένη. Δὲν ἔχει οὐτε ἕνα σῶσιμον, οὐτε μίαν μονοτυπίαν. Αἱ γραμμαῖαι ἴσαι, τὰ περιώρα τὰ ἴδια, τὰς καὶ εὐπρέπεια ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Πόσο θὰ ἐντρέποντο ὅσοι μου στέλλουν γράμματα μονοτυπωμένα καὶ ἀτακτα καὶ δυσανάγνωστα!

Ἐλαβα πρώτας-πρώτας τὰς φωτογραφίας σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν, Ἀθῶν Καρδία. Σῆμα καὶ χάρτην Δύσεων σου ἔστειλα. Τί ὠραία αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ βραβείου τῆς Κυριακῆς, καὶ πόσον μετριοφροσύνη φανεροῦν! Φαίνεται, δι' ἐνὶ τυπογραφικῶν λάθος. Ἀγροτική Χάρις. Ὡστε ὄχι χαρὰ, ἀλλὰ χάρις. Ἐτσι θὰ σε λέγω εἰς τὸ ἔτι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Γιαρομύτην (Ω + Ω πολὺ μου ἡρεσεν ἡ ἐπιστολὴ σου [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἐξδρομῆς) Ἀγγελὸν τῆς Νίκης (Α.Χ.Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον σχεδὸν ἐλευθερον) καὶ Ταρλαμπούμπαν (Κ. Π. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ περιμένω τὰς παραγγέλλας σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαξοῦν: ὁ Θυμωμένος Κωνσταντὶν μετὰ τὴν Ἀκακίαν καὶ Μικρὰν Βολιωτοπούλαν — ἡ Προη τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Σαταράν, Ρομαντικὴν Καρδίαν καὶ Παιδικὴν Χαράν — ὁ Ἰππότης τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὴν Ἀμαζόνα τῆς Βουλῆς, Φαίδιμν, Ἀκρίαν, Μελίαντα Διπλωμάτην καὶ Ἀγωνιστὴν Ψυχῆν — ἡ Δωδώνη μετὰ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχῆν, Ταπεινὸν Γιασεμὶ, Ἀκακίαν, Προη τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἰλίου Μέλαιον — ὁ Νέος Διπλωμάτης μετὰ τὴν Δίγρονον Φουέιαν, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Πέταλον Ρόδου, Φιλόμορον Νεάνιδα καὶ Κοπηλάτιδα Κέθρον — τὸ Περιβόλι τῆς Καρδίας μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου, Λάτριν τῆς Ἀθήνης καὶ Ἀφροδίτην τοῦ Ἀναγνωστοῦ — τὸ Ἐπος Πτερὸν μετὰ τὸν Ἀέτον τῆς Ἐρήνου, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Ἀθῶν Καρδίαν, Γλυ-

κατὰν Καρδίαν καὶ Φάντεν τῆς Κούπας — ἡ Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τὸν Πυρεσιπλόην, Φωτογράφον τοῦ Ἐδισσῶν καὶ Νοτιῆν Ρομφαίαν — ὁ Ἐωθιδὸς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Θερινὴν Βροχὴν, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Πικραμένην Καρδούλαν, Ἀγωνιστὴν Ψυχῆν καὶ Λευκὸν Κρίνον — ὁ Ἡμεροδελτίας μετὰ τὴν Μικρὰν-Βολιωτοπούλαν Μυστηριώδη Φυσιν, Μελετικὴ καὶ Μακρολαίμην — ὁ Ναυαργὸς τῆς Κυρίας μετὰ τὸ Ράδιον, Ἀερονάυτην, Ἑλληνοπαιδα, Μαγευμένον Δάσος καὶ Ἰδιοτρόπον Νεάνιδα — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸ Πέταλον Ρόδου, Ἀπογορὸν τοῦ Πύργου, Μυστηρὴν τοῦ Σαταρά, Γλωσσόκοπαν, Ἀταβύριον Ρόδου καὶ Σθεναλαῖδαν — τὸ Ἐρμῶν Προσωπεῖον μετὰ τὸν Δικηφόρον τῆς Νεολαίας, Ἀνεμόν τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀταβύριον Ρόδου — τὸ Ταπεινὸν Γιασεμὶ μετὰ τὸν Σθεναλαῖδαν, Ἀπογορὸν τοῦ Νέστορος, Θυμωμένον Κόνασσα, Αἰμοσταγὴν Χρυσότῃρα καὶ Νεμφὴν τοῦ Σηκουάνα — ἡ Δωρὶς Παρθένος μετὰ τὸν Πιθηκάνθρωπον, Ἀλυσία τοῦ Κραυσόδοτος, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ζαπατῆρα — ἡ Βασιλίσα τῶν Κυμάτων μετὰ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Μελετικὴ, Ἡμεροδελτίας καὶ Μικρὸν Βολιωτήν — ὁ Χρυσόμαλός Κρίδος μετὰ τὸν Κουασμόδον — ἡ Ἀγροτικὴ Χάρις μετὰ τὴν Μεροβόλον Λαρυνην, Ἀθῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ Κεντρί.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσου, πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρεόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Παναγιώτην Κοκκίνην (ἔστειλα) Ἡλίου Κομμετάτην (ἔστειλα) τὸν Σπύργ τῶν Πάγων τὸ ἀριστοτέλειον τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἐμπειρεῖται ὁλόκληρος εἰς τὸν τόπον τοῦ 1898 ὁ Βασίλειος τῶν Κρυμάτων. Δωρὶδα Παρθένον, Ταπεινὸν Γιασεμὶ [ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν δὲν εἰσεύρω ἀκριβῶς πότε θὰ γίνοντο αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, ἀλλὰ θὰ γίνοντο ἀφελκτικὰ καὶ πολὺ προσεχῶς! Νοτιῆν Ρομφαίαν [ΕΕΕ] καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἡρεσε πολὺ, καὶ τὸ ποιηματάκι γράφει μὴν ὅταν ἔχῃς ὄρεϊν καὶ καιρὸν, καὶ διὰ τὰ ἄλλα μὴ σε μέλῃ! Ἐρμῶν Προσωπεῖον (βλέπεις ὅτι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἰμφορεῖ νὰ τὴν ἔχουν πολλοὶ προτιμάται ὅμως ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὴν ἐφαρμάζει πρῶτος ἢ τὴν διατυπώνει καλλίτερα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις!) Φιλότατον Τάδα (βραβεῖον ἔστειλα) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Σπρακτρίας! Χρυσόκορον Ἐλαφον (χαίρω ποῦ θὰ γίνῃς ἰδρυτὴς τόσον ὡρελίου Συλλόγου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ αἰσθήματα) Χρυσόμαλόν Κρίδον (ἐσημειώθη ἡ διεύθυνσις καὶ ἐστάλη μὴν ἀνηυχῆς) Ἀρσινόαν Νεότητα (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα) Ἀλέξανδρον Ζωῖδον (σοῦ ἔστειλα δύο Σήματα ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς διαμείνει ἐν Ρωσσίᾳ, ἀλλὰ διὰ νὰ σου δώσω τὴν διεύθυνσιν της πρέπει νὰ σου φανερώσω καὶ τὸ ὄνομα, — τ

δες ότι την πρωταπεριλιά σου την ένθησα.)
 Χαρούμενη καρδούλα (που ό μπαμπάς της
 υποσχέθη να της φέρη το Σήμα· να ώραϊον
 δώρον διά τή γενέθλιά της, που τα έώρασε
 προχθές, με τās καλλιτέρας εύχας μου.) Αστρί-
 δα της Αθηνάς ([ΕΕ] διά τήν περιγραφήν
 της εκδρομής· και ή προηγουμένη σου ελήφθη,
 αλλά δεν έπρόφθασα να σου άπαντήσω εις τό
 φύλλον που έπεριμενες.) Οδοησίτην (έστειλα·
 χαίρω διά τήν πληροφορίαν.) Έπος Πτερόεν
 Δικατερίνην Ζίφου (έστειλα) Νέον Μαργα-
 ρίτην, Εύσταθιαν Βλασσοπούλου (χαίρω που
 έγινες καλά· [ΕΕ] διά τήν ώραιότατην έπιστο-
 λήν· αλλά διατί παρέλειψες τό ψευδώνυμόν σου;)
 Χαριτωμένο Άγγελουδι, Μακρολαίμην ([Ε]
 περιμένω τās φωτιστοχρείας, διά να ιδώ και τās
 προόδους σου.) Έλληνα Άθλητήν (έχει
 καλώς· θά ληφθούν ύπ' όψε·) Μιθριδάτην (συ-
 νέθη ό· . . ήτο 1 Άπριλίου διαν έγραψες
 τό γράμμα σου· κατεργαράκο! όλίγον έλειψε· ά
 τό πιστέψω . . . εύχαριστώ πολύ διά τήν πα-
 σχαλινήν κάρταν.) Κόμα της Μυκόνου (εύ-
 μορφα τά Π. Πνεύματα· άλλην φοράν όμως να
 τα γράψης εις χωριστόν χαρτί, διότι δεν εύκαι-
 ρώ να τάντιγράφω από τās έπιστολάς.) Μικρόν
 Βολιώτην ([Ε] διά τήν περιγραφήν της εκδρο-
 μής.) Δωδώνην (όχι, έπιστολήν σου με
 δραχμήν διά ψευδώνυμον δεν έλαβα· ό «Όρ-
 φανός της Νέας Όρλεάνης» περιέχεται εις τόν
 τόμον του 1896, ό όποιος τιμάται φρ. 3,50
 ταχυδρομικώς.) Πτερωτήν Ταξειδιώτιδα (ώς
 βλέπεις σήμερα, όί «Άριστεις» μας πέρνουν . . .
 αναβολήν· ώστε τό ταξείδι εις τās Άντίλλας θά
 τό κάμουν σώνει και άκέραιοι· εις τήν έπιστρο-
 φήν, — θά ιδούμε!) Μπάτην τοϋ Σαρωνικού
 (έλαβα ύπ' όψε· τήν καταγγελίαν σου, και θά
 έφαρμόσω τόν Κανονισμόν.) Ναπολέοντα
 Πρώτον (εις τό 1ον φυλλάδιον που σου έστειλα
 θά ιδής τόν Κανονισμόν τών Μικρών Μυστικών.)
 Πρίγκιπα της Έπταλόφου (τό έλπίζω κ'έγώ·)
 Άδραν τοϋ Ηλίου (έστειλα· παντάζομαι τί έ-
 χει να γίνη!)· Ιππότην τοϋ Μεσολωνό (σ'εύ-
 χαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις· μά άμφέβαλα πο-
 τέ περί της αγάπης σου.) Μπαρμπα-Δινάρδον
 (ά! ό κ. Φαίδων δεν καταγίνεται εις τήν έξω-
 τερικήν πολιτικήν, — ούτε καν εις τήν έσωτε-
 ρικήν.) Ρόδον της Ανατολής (έλπίζω ότι θά
 μείνης εύχαριστημένη·) Έφρηβον τών Άντι-
 κυθίων, Αμαζόνα της Βουλίνης ([ΕΕ] διά
 τήν ώραϊαν έπιστολήν.) Ζδ Ζδ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εία όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 17
 Άπριλίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταί της «Δια-
 πλάσεως τών Παίδων»
 όσοι δεν δύνανται να στέλλουν τήν συνδρομήν
 των άπ' εύθείας εις τό Γραφεϊόν μας, παρακα-
 λούνται να καταβάλλωσιν αυτήν πρός τόν εν
 Όδοησί καθηγητήν κ. Άναστασίον Ν. Μάλ-
 τον, (rue Pouschkin, No 66), εύγενώς
 αναδεχόμενα τήν αντιπροσωπείαν τοϋ ήμε-
 τέρου περιοδικού καθ' άπασαν τήν Ρωσίαν.
 Παρά τω αύτω κ. Αντιπροσώπω έγγράφονται
 και νέοι συνδρομηταί εξ οιασδήποτε πόλεως της
 Ρωσίας, και γίνονται δεκταί παραγγελία τό-
 μων της «Διαπλάσεως» και της Βιβλιοθήκης της.

ΤΟ ΣΗΜΑ
 ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς εξ άργύρου επιχρυ-
 σωμένη, με κομήματα
 μαύρα, κομψοτάτη.

Τιμάται φρ. 3.—Ταχυδρο-
 μικώς φρ. 3,50. — Διά τό
 Έξωτερικόν φρ. χρ. 3, άνευ
 προσθήκης ταχυδρομικών

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 2 Ιουνίου.

Ο γάρης των λύσεων, επί τοϋ όπολου διεν να γράψω
 τās λύσεις των όί διαγωνίζόμενοι, πωλείται εν
 τω Γραφείω υπς εις φακίλλους, ών έκαστος
 περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

186. Λεξιγρικός.

Με άχρον σου ένώθηκε βουνό έλληνικό
 Καί βασιλήϊ έκάμανε άρχαίο, τραγικό.

Έστάλη από το Αιμάσιο Ποντίκι

187. Μεταγραμματοςμός.

Άν μ' άρσις όπως είμαι
 Τόνομά σου είμαι ίσως·
 Κάπα άντί τοϋ Πί άν βάλης,
 Γίνομαι άμέσως νήσος.

Έστάλη από της Ρυδούρου Βιολέτας

188. Αναγραμματισμός.

Άνασχαν μυθολογική, άν αναγραμματίτης,
 Άρχαίος χώρας κάτοικον εύθύ· θά σχηματίσης.

Έστάλη από τοϋ Ηλεκτρικού Σπινθήρος

189. Μαγική Εικών.

— Βοήθεια! . . βοήθεια! . . Με δολοφο-
 νούν! . . Πού είναι ό Άστυφύλαξ;

190. Λένιγμα.

Άν και ήχώ ως λέξεις μία
 — Μ' άλλη μόνο όρθογραφία, —
 Πολλά πράγματα δηλώ:
 Είμαι άκλιτον έν πρώτοις,
 Καί κλιτόν με τρία γένη,
 Έπειτα με δύο, — ζώνον,
 Έπειτα με ένα, — λέξις,
 Όπου δύναμιν σημαίνει.

Έστάλη από το Αιλουδι της Καρδιάς.

191. Κρέκκι.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοϋ, όί ά-
 ★ στερικοί διά γραμμάτων
 ★ ούτως, ώστε να αγινώ-
 ★ σκεται: επάνω μυθολο-
 ★ ○ ○ γικό πρόσωπον, τιμω-
 ★ ρούμενον εις τόν Άδην·
 ★ δεξιᾷ ζώνον, άριστερά·
 ★ Ρωμαίος συγγραφεύς· Ά-
 ★ πό δε τοϋ Ο, δεξιᾷ
 ★ ρώσος ναύαρχος διάση-
 μο, και άριστερά ποτόν.

Έστάλη από τοϋ Έρυθρου Ρόδου

192. Κεκρυμμένο Γνωμικόν.

Άφαιρών τρία γράμματα εξ έκάστης τών
 κάτωθι λέξεων και ένδων τα λοιπά, καθ' ήν
 εύρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνωμικόν.
 Σέλας, όθλις, ούτος, άρτος, άγρα, Άσής,
 χρῶμα, ίσως.

Έστάλη από το Πιόδιον του Ερμού

193. Μεσοστιχίς

Τά μεσαία γράμματα τών ζητούμενων λέξεων
 σχηματίζουν όστρακώδεον.
 1, Ζώνον άγριον. 2, Άνθος. 3, Μέλος τοϋ
 σώματος. 4, Δύндеσμος. 5, Σήμα γεωμετρι-
 κόν. 6, Μέλος τοϋ προσώπου. 7, Επίρρημα
 τοπικόν.

Έστάλη από το Τυπείο Γεωμέ.

194. Φωνηεντόλιπον.

θ - μ - φλττ - μ - π - τς - φλς - μ - κ - γ -
 φλττμ - π - τς - χθρς - μ.

Έστάλη από της Άλκυονίδος

195. Γρίφος.

[Μ]

Ζρ!

Έστάλη από της Σιρίγγας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 11.

121. Μύκονος (μήκων· ός.) 122. Εύβοια (Ε,
 Β, Α.) — 123, Αίμος-Αίνος. — 124. Μά-
 ριος-Μαρία.

125. Σ Α Δ 126-127. 1. Ίδιος,
 Ι Μ Σ ίδιον, Ίλιον, Ίλιον,
 Κ Φ Σ ήλιος, ήλος, ήλ-
 Π Ι Σ Ι Δ Ι Α λος. 2, Πείνα,
 Δ Σ Ν πείρα, πήρα, Ήρα,
 Ε Σ Ο ώρα, ώρας, Όρας,
 Μ Α Σ όρος, κόρος, — 128.
 Ό μηδέν άδικών ούδενός δέεται νόμου. — 129.
 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ [Άθηνᾶ, κ'Υπρίνις, ΆρΓος,
 πυΓολαμπίς, στροΎθλον, τευθίΣ, Τεργέστ'η,
 Βεζούβ'ος, Τειριόλ'ος] — 130. Ά μη δει,
 μη άκουε. — 131. Μη έσο άμελής [μ' έσω
 α - μελ - εις]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λίστις λεπτα 10, διά δι τοίς συνδρομηταίς μας
 λεπτα 5 μόνον· Ελάχιστος όρος 10 λίστις, δηλαδή και ά'
 λιγωτεραι των 10 πληρόνται ως να ήσαν 10 λίστις.]

Πάύω τήν μετά τοϋ Έσωτερικου άνταλλα-
 γήν δελταρίων, συνεχίζω μετά τοϋ Έξω-
 τερικου. — Γεώργιος Ι. Κουτσογεώργος, Βόλος
 (Grèce). (Δ,45)

Χαιρετώ τόν Ήγεμονα τοϋ Φωτός και τόν
 έρωτώ πώς τα περᾷ με τήν εξαδελφού-
 λαν του. — Άγροτική Λάρις. (Δ,46)

Εύχαριστώ από καρδιάς τοϋς εύγενείς συνα-
 δέλφους, όί όποιοι με συνεχάρσαν διά τό
 βραβείο της Κυριακής, και ζητώ τό όνομα τοϋ
 Τυδέως. — Πέτρο Σκανδάλου. (Δ,47)

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οί έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15,
 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
 πρός δραχ. 1 έκαστος διά τούς έν
 Άθήναις. πρός δραχ. 1,40 διά τās
 Έπαρχίας, και πρός φράγκον χρυ-
 σοϋν 1 διά τό Έξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οί έξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13,
 14, 24) πρός φρ. 2,50 έκαστος.
 ΤΟΜΟΣ 1 (ό 10ος πλησιάζων να έταντη-
 θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (άπό τοϋ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τών έτών 1894, 1895, 1896,
 1897 και 1898, ών έκαστος τιμά-
 ται· Άδελος φρ. 3. — Χρυσόδε-
 τος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 5: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902
 και 1903 ών έκαστος τιμάται· Ά.
 δελος φρ. 7. — Χρυσόδελος φρ. 10.